

Sue Townsendová
Z deníku Adriana Molea

Čtvrtek, 1. ledna

Svátek v Anglii, Irsku, Skotsku a Walesu

Moje novoroční předsevzetí:

- 1) Budu pomáhat slepcům přes ulici.
- 2) Budu si věšet kalhoty na ramínko.
- 3) Gramofonové desky budu ukládat do obalů.
- 4) Nezačnu kouřit.
- 5) Přestanu si mačkat uhry.
- 6) Budu hodný na psa.
- 7) Budu pomáhat chudým a nevědomým.
- 8) Po tom, co jsem dneska v noci slyšel ze zdola ty nechutné zvuky, přísahám, že nikdy nebudu pít alkohol.

Při včerejší oslavě otec opil psa griotkou. Jestli se o tom dozví někdo ze Spolku pro ochranu zvířat, nechají otce možná zavřít. Uplynulo už osm dní od Štědrého dne, ale matka na sobě ještě ani jednou neměla zelenou lurexovou zástěru, co jsem jí koupil k Vánocům. Příští rok dostane pěnu do koupele.

To už je můj osud, že mám zas uhra na bradě, zrovna na Nový rok.!

Neděle, 25. ledna

14.00: Možná že až budu slavný a bude objeven můj deník, lidé pochopí, jaká jsou to muka, když je člověku 13 a tři čtvrtě a je nepochopený intelektuál.

18.00: Pandoro! Moje ztracená láska!

Teď nikdy nepohládím tvoje medové vlasy! (Přestože můj modrý fix je ti stále k dispozici.)

20.00: Pandoro! Pandoro! Pandoro!

22.00: Proč? Proč? Proč?

Viděl jsem Pandoru a Nigela, jak stojí těsně vedle sebe ve frontě na obědy, ale rozhodl jsem se je ignorovat.

Pan Lucas se roznemohl z toho, že ho paní Lucasová opustila, takže o něj teď pečuje moje matka, když přijde z práce. Nikoho mimo ni nechce vidět. Kde potom matka vezme čas, aby se starala o mě a o mého otce?

Otec truceje. Myslím, že žárlí, protože jeho pan Lucas vidět nechce.

Půlnoc: Dobrou noc, Pandoro, má láska s medovými vlasy. Tisíckrát tě líbám.

Úterý, 27. ledna

Dnešní kreslení bylo senzační. Namaloval jsem osamělého kluka, jak stojí na mostě. Tomu klukovi zrovna jeho bývalý nejlepší přítel přebral první lásku. Bývalý nejlepší přítel bojuje s rozvodněnou řekou. Kluk pozoruje, jak se jeho bývalý nejlepší přítel topí. Ten bývalý nejlepší přítel vypadá trochu jako Nigel. Ten kluk vypadá trochu jako já. Slečna učitelka Fossingtonová-Goreová řekla, že můj obraz „má hloubku“. Ta řeka taky. Hahaha!

Pátek, 13. března

Dneska v půl 12. v noci za mnou k babičce přišel doktor z pohotovosti. Jeho diagnóza byla, že trpím *acne vulgaris*. Řekl, že je to tak běžné, že se to považuje za normální projev dospívání. Podle něj je krajně nepravděpodobné, že bych mohl mít africkou horečku, když jsem letos nebyl v Africe. Řekl babičce, aby sundala z oken a dveří ta prostěradla napuštěná dezinfekcí. Babička prohlásila, že si to chce nejdřív ještě ověřit. To už doktor ztratil nervy a šíleně zařval: „Ježíšmarjá, vždyť ten kluk má jen pár pubertálních uhrů!“

Babička řekla, že si na něj bude stěžovat u lékařské komory, ale doktor se jenom zasmál, šel dolů a prásknul za sebou dveřmi. Cestou do práce se tu zastavil otec. Přinesl mi domácí úkol z občanské výchovy a přivedl psa. Řekl, že sem v poledne zaskočí, a jestli nebudu venku z postele, seřeže mě, až zmodrám.

Potom šel s babičkou do kuchyně a hlasitě se tam dohadovali. Slyšel jsem ho, jak říká: „Mezi mnou a Pavlínou je to teď moc špatný. Teď zrovna se nejvíc hádáme o to, komu nepřipadne Adrian.“ Otec to musel poplést. Určitě chtěl říci, komu připadne Adrian.

Stalo se to nejhorší, co se mohlo stát. Obličej mám samou vyrážku a rodiče se rozcházejí.

Sobota, 14. března

Už je to jisté. Rozvádějí se! Ani jeden z nich se nechce odstěhovat z domu, takže se z pokoje pro hosty stal otcův obývací pokoj a ložnice zároveň. Mohlo by to na mě působit moc špatně. Třeba ze mě nakonec ani nebude veterinář.

Matka mi dala pět liber a řekla, abych to neříkal otcí. Koupil jsem si bioaktivní masťku na pleť a novou LP desku skupiny ABBA.

Otec mi dal pět liber a řekl, abych to neříkal matce. Část jsem utratil za růžové dopisní papíry, abych v BBC udělal dojem a aby moje básně zařadili do vysílání. Zbytek dostane vyděrač Barry Kent. Myslím, že nikdo na světě nemůže být tak nešťastný jako já.

Vymyslel jsem na Pandořinyho koně Poupě báseň.

Poslal jsem báseň do BBC. Na obálku jsem napsal „Expres“.

Neděle, 15. března

Druhá neděle postní

Doma je úplný klid. Otec sedí v pokoji pro hosty a kouří, matka sedí v ložnici a kouří. Skoro nejedí.

Matce už třikrát volal pan Lucas. Otec si vzal k sobě do pokoje gramofon. Pouští si Jima Reevea a zírání z okna. Přinesl jsem mu čaj a on řekl přidušeným hlasem: „Díky, synku.“

Když jsem donesl čaj matce, zrovna si prohlížela staré dopisy psané otcovou rukou. Řekla: „Adriane, co ty si o nás musíš myslet?“

Vypral a vyžehlil jsem si školní uniformu, abych ji měl na zítřek v pořádku. Domácí práce se mi docela začínají dařit.

Moje vyrážka je tak úděsná, že se o ní neodvažuji psát. Ve škole budu terčem posměchu.

Čtu Muže se železnou maskou. Vím přesně, jak se cítí.

Čtvrtek, 19. března

Dům pana Lucase je na prodej. Matka říká, že pan Lucas za něj chce třicet tisíc liber! Co bude dělat s tolika penězi?

Matka říká, že si koupí jiný, větší dům. Jak může člověk takhle zblbnout?
Kdybych já měl třicet tisíc liber, toulal bych se po světě a získával zkušenosti.
Nebral bych si s sebou hotové peníze, protože jsem četl, že většina cizinců jsou zloději.
Místo toho bych si do kalhot zašil cestovní šeky v hodnotě tři tisíc liber. Než bych vyrazil, ještě bych:

- a) poslal Pandoře tři tucty rudých růží,
- b) najmul někoho za padesát liber, aby zmlátil Barryho Kenta,
- c) koupil si nejlepší závodní kolo na světě,
- d) objednal ohromnou bednu drahého žrádla pro psa, aby byl pořádně živěný po tu dobu, co budu pryč,
- e) nabídnul matce a otci tisíc liber (každému), aby zůstali pohromadě.

Ze světa bych se vrátil vysoký, osmahlý, plný neocenitelných zážitků a Pandora by probřečela celé noci, protože promarnila šanci stát se paní Pandorou Moleovou. V rekordním čase bych vystudoval, stal se veterinářem a potom bych si koupil statek. Jednu místnost bych si zařídil jako pracovnu, abych měl někde klid a mohl tam být intelektuálem.

Za obyčejný dům bych třicet tisíc liber nevyhodil!

Pátek, 20. března

První jarní den, úplněk

Dneska je první jarní den. Městská rada nechala pokácet všechny jilmy v Jilmové třídě.

Sobota, 21. března

Rodiče jedí zvlášť, každý něco jiného a v jinou dobu, takže mám většinou šest jídel denně, protože nechci ani jednoho urazit. Televize je teď v mém pokoji, protože se nemohli dohodnout, komu patří. Můžu ležet v posteli a pozdě do noci se dívat na horory.

Neděle, 22. března

Začíná britský letní čas

Dneska má babička narozeniny; je jí sedmdesát šest a vypadá na ně. Přinesl jsem jí přání a kytku v květináči; jmenuje se difenbachie. V hlíně byla zapíchnutá plastická cedulka s nápisem: „Pozor! Míza z této rostliny je jedovatá!“ Babička se mě zeptala, kdo tu kytku vybíral. Řekl jsem, že matka.

Babička je docela ráda, že se rodiče rozvádějí! Řekla, že si vždycky myslela, že moje matka je tak trochu povětrná, a teď se ukázalo, že měla pravdu. Podíval jsem se do slovníku, co to znamená, když je žena „povětrná“. Moc pěkné to není!

Středa, 25. března

Dneska jsme měli při tělocviku plavání. Voda byla hrozně ledová a kabiny na převlékání zrovna tak. Pokusím se chytit plíseň na nohou, abych příští týden nemusel jít.

Čtvrtek, 26. března

Policie zadržela Barryho Kenta, protože jezdil na kole bez zadního světla. Doufám, že ho vezmou do vyšetřovací vazby. Menší šok mu jenom prospěje.

Pátek, 27. března

Pandora a Nigel se rozešli! Je toho plná škola. To je ta nejlepší zpráva, jakou jsem kdy dostal.

Čtu Paní Bovaryovou od dalšího pojídače žabích stehýnek.

Neděle, 29. března

Den matek

Včera večer mi dal otec tři libry. Řekl: „Dej matce něco pořádného, synu, možná je to naposled.“ Rozhodně jsem kvůli ní nehodlal podniknout cestu až do města, takže jsem koupil bonboniéru „Černý zázrak“ a přání s nápisem „Mojí báječné mamince.“

Výrobci gratulací si určitě myslí, že všechny matky jsou „báječné“, protože úplně na každém přání je to slovo někde napsané. Měl jsem chuť škrtnout „báječné“ a místo toho napsat „povětrné“, ale neudělal jsem to. Podepsal jsem se „Tvůj syn Adrian“. Dal jsem jí to dneska ráno. Řekla: „Tos neměl, Adriane.“ Měla pravdu, neměl jsem.

Pondělí, 30. března

Včera večer se stala hrozná věc. Otec s panem Lucasem se poprali na zahrádce před domem! Viděla to celá ulice! Matka se snažila je odtrhnout, ale oba jí řekli, ať se do toho neplete. Pan O'Leary se snažil pomoci otci. Pořád křičel: „Dej tomu lumpovi jednu za mě!“

Úterý, 31. března

Matka odjela s panem Lucasem do Sheffieldu. Musela řídit, protože pan Lucas měl monokly na očích a neviděl. Ve škole jsem informoval sekretářku o tom, že nás matka opustila. Byla moc milá a dala mi pro otce nějaký formulář; je to kvůli obědům, které teď budu mít zadarmo. Je z nás neúplná rodina.

Úterý, 19. května

Úplněk

Dneska jsem řekl otci o tom vydírání. Musel jsem, protože Barry Kent mi vážně poškodil sako od školní uniformy a utrhl našitý školní odznak. Otec si chce zítra s Barrym Kentem promluvit a vyrazit z něj všechny moje peníze, takže to vypadá, že by ze mě mohl být boháč!

Středa, 20. května

Barry Kent popřel, že by mě kdy vydíral, a když ho otec žádal o vrácení peněz, jen se smál. Můj otec šel za jeho otcem, pohádal se s ním a pohrozil mu, že půjde na policii. Můj otec je děsně statečný. Kentův otec vypadá jako gorila a je víc zarostlý na rukou než můj otec na hlavě.

Na policii řekli, že bez důkazů nemůžou nic dělat.

Čtvrtek, 21. května

Barry Kent mě dneska v šatně zmlátil. Pověsil mě na věšák na kabáty. Řekl, že jsem „práskač“, a spoustu dalších nadávek, které ani nemůžu psát. Babička se dověděla, že mě vydírají (otec jí to s ohledem na její cukrovku nechtěl říct). Nechala si všechno vyložit, pak si nasadila klobouk, sevřela rty a vyrazila. Byla pryč hodinu a sedm minut, přišla domů, svlékla si kabát, načechrala si vlasy, z opasku se speciální protizlodějskou kapsičkou vyndala 27 liber a 18 pencí a řekla: „Už tě, Adriane, nebude obtěžovat, ale kdyby přece jen, dej mi vědět.“ Potom přichystala večeři. Šproty, rajčata a zázvorový koláč. Na důkaz vděčnosti jsem jí donesl z cukrárny bonboniéru pro diabetiky.

Pátek, 22. května

Je toho plná škola; nějaká šestasedmdesátiletá dáma donutila vyděrače Barryho Kenta a jeho tatínka, aby jí vrátili moje peníze. Barry Kent si netroufá vystrčit nos. Jeho parta si určitě zvolí nového vůdce.

Středa, 1. července

Dneska odpoledne se tu zastavil školní inspektor přes docházku; nachytil mě, jak sedím v zahradním lehátku na zahrádce před domem. Nevěřil mi, že jsem nemocný! Ohlásí to ve škole! Skutečnost, že jsem srkal glukózový sirup a měl na sobě pyžamo, župan a bačkory, mu zřejmě unikla. Nabízel jsem se, že mu ukážu své odporné mandle, ale on začal honem couvat a šlápl přitom psovi na packu. Náš pes špatně snáší bolest, a tak začal trochu vyvádět.

Čtvrtek, 2. července

Doktor řekl, že už bych zítra mohl jít do školy. Záleží na tom, jak mi bude. Můžete se spolehnout, že tak dobře mi ještě nebude.

Pátek, 3. července

Do bývalého domu pana Lucase se stěhuje rodina s hnědou pletí! Seděl jsem v lehátku a sledoval, jak vynášejí nábytek ze stěhovacího vozu. Hnědé dámy pořád nosily do domu obrovské nádoby na vaření, takže to vypadá na početnou rodinu. Otec řekl, že je to „začátek konce naší ulice“. Pandora je členkou antinacistické ligy. Řekla, že je můj otec možná rasista.

Čtu Chaloupku strýčka Toma.

Středa, 8. července

Dneska jsem šel do školy. Rozhodl jsem se, že budu dělat závěrečné zkoušky z vaření, kreslení, dílen a angličtiny. Jinak dělám ještě zeměpis, matiku a dějepis.

Čtvrtek, 9. července

Zítra končí škola a máme osm týdnů volna. Pandora brzo odjede do Tuniska. Jak to tedy bez své lásky přežiju, to nikdo neví. Zkoušeli jsme francouzské polibky, ale nelíbilo se nám to, tak jsme se vrátili k anglickým.

Mám teď perfektní pleť. Myslím, že je to rozhodně tím, že jsem zamilovaný. A taky trochu tím glukózovým sirupem.

Pátek, 10. července

Dneska se ve škole děly zázraky. Všichni učitelé měli dobrou náladu. Školou se nesla zpráva, že někdo přistihl Scrutona, jak se směje, ale já osobně tomu nevěřím.

Středa, 15. července

Pandora mi dovolila sáhnout jí na prsa. Slíbil jsem, že to nikomu neřeknu, ale ono vážně není o čem mluvit. Přes vrstvy spodního prádla, šatů, svetru a kabátu se nedalo poznat, kde jí vlastně prsa začínají.

Čtu Vše o sexu od dr. A. P. G. Haiga.

Pátek, 16. července

Úplněk

Moje nejdražší láska zítra opouští tyto břehy. Půjdu ji vyprovodit na letiště. Doufám, že na jejich letadle nedojde k únavě materiálu. Zrovna jsem si prohlídnul mapu světa, abych zjistil, kde leží Tunisko, a moc se mi ulevilo, že Pandora nemusí letět přes Bermudský trojúhelník.

Pondělí, 20. července

Moje láska mi ještě neposlala pohled.

Středa, 22. července

Proč ještě nepřišel pohled? Co se mohlo stát?

Sobota, 25. července

Vrátí se za šest dní.

Neděle, 26. července

Šel jsem na svačinu k babičce. Byl jsem smutný a zaražený kvůli tomu, že Pandora je v Tunisku. Babička se mě zeptala, jestli nemám zácpu. Málem jsem jí něco řekl, ale jaký to má smysl, pokoušet se vysvětlit, co je to láska ženě, které je sedmdesát šest a myslí si, že to slovo je neslušné?

*Z knihy Tajný deník Adriana Molea
s ilustracemi Václava Kabáta,
přeložila Helena Císařová*

Sue Townsendová [sju taunsendová] – anglická spisovatelka

Adrian Mole [edrien mouli], Jones [džouns], Scrutol [skrjútn], Sproxtonová [sproukstonová], Sheffield [šefild], Lucas [lukes]

intelektuál – člověk pracující duševně

ignorovat – přehlížet

Jim Reeves [džim rívz] – zpěvák country [kántri] písní

koexistence – soužití

*pojídač žabích stehýnek – znevažující označení Francouze (francouzská kuchyně je známa žabími recepty),
zde franc. spisovatele Gustava Flauberta [gistava flobérta]*